

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 8131/2024
25.04.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Марко Поповић, адвокат из ..., против туженог Акционарског друштва за осигурање „UNIQA ŽIVOTNO OSIGURANJE“ Београд, са седиштем у Београду, кога заступа Ненад Станковић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4283/22 од 09.11.2023. године, у седници већа одржаној 25.04.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4283/22 од 09.11.2023. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 1001/22 од 27.04.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев, па је обавезан тужени да тужилци, на име накнаде штете исплати износ од 109.000 евра са каматом на овај износ по каматној стопи који одређује Европска централна банка за валуту евро, почев од 21.12.2019. године па до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужилци накнади трошкове парничног поступка у износу од 503.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4283/22 од 09.11.2023. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке тако што је обавезан тужени да тужилци исплати износ од 109.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, као и да на досуђени износ исплати тужилци камату по стопи прописаној Законом о затезној камати и то почев од дана 21.12.2019. године па до исплате, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом другим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђено решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду, применом члана 408. у вези са чланом 403. став 3. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23), Врховни суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на који ревизијски суд пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези са чланом 8. ЗПП, будући да се правило о оцени доказа из члана 8. ЗПП у поступку пред другостепеним судом примењује само ситуацији када се другостепена пресуда доноси после одржане расправе пред тим судом. Другостепени суд је поступао у складу са позитивним прописима јер је динар средство плаћања у Републици Србији, па досуђивање девизног износа у динарској противвредности са каматом по стопи прописаној Законом о затезној камати са стањем на дан настанка штете уместо тужбом траженог девизног износа са каматом по каматној стопи коју одређује Европска централна банка за валуту евре почев од дана настанка штете, не води прекорачењу тужбеног захтева. Стога у поступку пред другостепеним судом није учињена битна повреда поступка из члана 407. став 1. тачка 5. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је дана 19.12.2019. године, у просторијама туженог, предала ББ, запосленој службеници код туженог износ од 59.000 евра, на име дела уплате премије осигурања, а у циљу закључења уговора о осигурању живота. Пре закључења уговора, тужилца је од означене запослене добила понуду за закључење уговора. Други део премије осигурања у износу од 50.000,00 евра, тужилца је предала истој запосленој дана 20.12.2019. године. Тужилца је уговарач осигурања, а датум почетка осигурања је 01.03.2019. године, с тим што осигурање истиче након пет година. Понуда садржи потпис тужилце као уговарача и осигураника и ББ, као заступника туженог. По пријему новца на име премије осигурања у укупном износу до 109.000 евра, запослена код туженог је тужилци издала две потврде о уплати премије животног осигурања и на обе потврде се налази печат туженог. Приликом потписивања понуде, предаје новца и издавања потврде о издавању новца поред тужилце, била је присутна и њена ћерка, ВВ. Тужени није издао тужилци полису осигурања на плаћене износе премије осигурања.

По оцени Врховног суда, правилно су нижестепени судови применили материјално право из члана 155. и 170. Закона о облигационим односима, заључујући да је тужени одговоран и у обавези да накнади материјалну штету, коју је његов запослени на раду проузроковао тужилци. По пријему премије осигурања у износу од 109.000,00 евра, запослена службеница туженог није издала тужилци полису осигурања услед чега уговор о осигурању живота није реализован, па тужилца трпи штету у висини плаћеног износа премије. Такође, правилно је преиначењем првостепене пресуде одлучено о валути исплате главног дуга и камате. Чланом 395. Закона о облигационим односима прописано је да ако новчана обавеза гласи на плаћање у некој страниј валути, њено испуњење се може захтевати у домаћем новцу према курсу који важи у тренутку испуњења обавезе. Валутна клаузула из цитиране одредбе закона, представља дозвољен правни посао уговорања у девизама у Републици Србији, с тим што се плаћање врши у динарима по курсу валуте вредновања у тренутку испуњења

обавезе, што се примењује и на конкретан случај, код вануговорне одговорности за штету. Сходно наведеном, тужили је досуђена накнада штете у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са законском затезном каматом почев од дана настанка штете 21.12.2019. године па до исплате, сагласно члану 4. Закона о затезној камати („Службени гласник РС“ бр. 119/12) у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате.

Ревизијом се у претежном делу указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, што применом члана 407. став 2. ЗПП, није дозвољен ревизијски разлог, док се садржином ревизијских навода не доводи у сумњу правилна примена материјалног права.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић